

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XXVIII. De quadam animi confusione atque pudore, ex passionis Christi contemplatione, concipiendis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

dulo suo. Ego autem, qui ad hoc natus sim, ut te cognoscam, amem, colam, celebrem, quomodo tandem à laude tua continere me possim? Qui si laudare te nequeo, velut sublimes Cedri Libani, ut cœlestes, inquam, & angelicæ mentes; at laudem te saltem velut horridus & aculeis asper carduus: ne solus utique in isto tanquam universæ naturæ choro, laudis tuæ exors, & cessator odiosus, inveniar.

Laudabo igitur te in vita mea, & donec aliquis mihi superabit anhelitus: at eum, urgente fato, me lingua vóxq; defecerit, volo, ut quilibet digiti motus ac protensio, pro clausula sit universæ laudis, quam tibi unquam deprompserim: ac deinde carne in suum pulverem resoluta, opto ut è singulis quamlibet minutis, corporis hujus pulvisculis flagrantissima tui laus prorumpat; perq; saxa & rupes, per terras & maria, perq; cœlos ipsos latè diffusa, pervadat in tui conspectum, atque id ad diem usque ultimum, quo corpus & anima mea inter sese rursus, sed indissolubili nexu, copulata, evadant jam indefatigabile perennis tuæ laudis instrumentum.

Atque ista ferè ex sensu viri illius sancti, atque æternæ Sapientiæ luce non mediocriter collustrati; quibus nos patria ad amorem nostrum Crucifixum proferre quandoque delectabit, neque tam linguæ quàm cordis officio; ubi nos præsertim divino instinctu ad id impelli senserimus.

CAPVT XXVIII.

*De quadam animi confusione atq; pudore,
ex passionis Christi contemplatione,
concipiendis.*

Confusionem hoc loco appello, cum autoribus præsertim Ecclesiasticis, illum animi affectum, quo vel acceptæ

cap. 31.

P. 2. tract. 7.
c. 7.

ceptæ ignominia gratiâ, vel propter opprobrium conscientiamve malefacti, pudore quodam oppressi, aliorum ore erubescimus, aut ipsi nosmet æquo animo vix ferimus; secundum illud Prophetæ Jeremiæ: *Confusus sum & erubui, quoniam sustinui opprobrium adolescentiæ meæ.* Qui itidem affectus, proles quædam videtur esse antememorata à nobis admirationis. Sic enim Alphonsus Rodriquez noster tractatu de meditanda Passione Domini, de ea ipsa admiratione agens, docet in ea contineri magnum Dei amorem, magnam approbationem ac sensum divini beneficii, & magis demum confusionem nostram. Quippe ex divinæ admiratione bonitatis, quæ super omnia in hoc elucet, quod Deus unigenitum suum pro nobis redimendis tradiderit morti, subnascitur confestim in homine pudor ingenuitatisq; confusio, quod peccatis suis Dei Filium ad crucem adegerit: Unde ad extremum suboritur etiam satisfaciendi Deo; eamq; tantam injuriam in semetipso ulciscendi, cupiditas; quam proximo capiti reservamus discutiendam.

§. I.

Ejus exercitij prima velut adumbratio.

PORRÒ in præsentis utilis erit exercitij ratio; si quandoque in Dei conspectu & celestis curiæ consistentes, & totius scelerum nostrorum conscij, ex eo præcipue confundamur animo, quod peccatis nostris peremerimus Unigenitum Dei; neque eo contenti, etiamnum fortasse pergamus, tantam bonitatem in dies & horas offendere, & novas novâsq; divinæ mortis causas (quantum in nobis est) præbere ac suppeditare.

Primum enim, si cum animo tuo rei gravissima momenta penses, quo vultu consistes, peccator infelix, ante oculos æterni Patris, cujus Unigenitum, scelera tua atrocitate, tanquam telo crudeli, confeceris? Qui compar-

parebis in conspectu Matris amantissimæ, illas ostentans parricidales manus, etiamnum dilecti filij indignâ cœde cruentatas? Qui sustinebis tot millium Angelorum oculos, cæterarumq; rerum te circumstantium præsentiam, conditorem suum tam indignè sublatum frementium, & te, ut maleficiæ ac cœdis autorem, uno ore quodammodo ad ultionem ac pœnam deposcentium?

Hic enim jam profectò locum habet, quod suggerit S. Ignatius in Meditatione de peccatis; ut nimirum in exclamationem prorumpas, ex commotione affectûs vehementi; admirando valde, quomodo creaturæ omnes te sustinerint tam diu, & huc usque vitam servaverint; quomodo Angeli divinæ justitiæ gladium ferentes, æquo te animo tulerint: quomodo cœlum, Sol, Luna, elementa, debitorum vindictæ loco tibi servierint: quo denique modo non absorbuerit te dehiscens tellus; & quæ sequuntur.

Quo etiam modo adversum se sub peccatoris figurâ, insurgentia & occlamitantia sigillatim elementa omnia, imaginatur quodam loco S. Bonaventura, uti paulò post rursus indicabimus.

Neque obstabit, quòd culpis gravioribus abdicatis, fortassis jam cum bono Deo in gratiam redieris, eiq; servire atque obsequi pio studio contendas.

Ut enim omitram; nunquam tibi ex eo defore pudendi erubescendiq; materiam, quòd post tantam tuam in priori vita licentiam, & tam immensam dulcissimi Jæsu adversum te benignitatem, tot adhuc peccatis, venialibus licet, eum offendas, eundemq; tam frigidè redames, tamq; remissè atque ignavè ei servias: id modò dixerò; utile etiam esse homini justo, ad humilem de se ipso sensum, ad peccati horrorem ac fugam, ad amorem denique summè benefici Redemptoris, aliòsq; probos conciliandos affectus, juventutis suæ delicta recogitantem, quandoque personam pec-

H h h

cato-

catoris assumere, & velut divinæ mortis reum, cum incerto pudore ac confusione, Deo vindici cœloq; se sistere; præsertim si nondum ea nomina prorsus expeditisse, aut de ijs divinæ justitiæ plenè satisfecisse, videatur.

Vit. c. 3.

Sic enim B. Jacoponus, tametsi ad Deum ex toto conversus, secum tamen reputans, Deum propter hominum peccata subiisse mortem doloris ignominiaq; plenissimam, tanto in semetipsum odio inflammabatur, ut diceret, non dubitaturum se, tormentum omne & ærumnam quamlibet quantumvis grandem & exquisitam, ipsaq; adeò inferorum supplicia, si fieri posset, in semetipsum accersere, & iustissima de suis criminibus, quæ Domino Jesu tam crudelis nocis causa fuissent, vindicta pœnæ sumeretur.

Vit. c. 20.

Eodémq; propemodum sensu fuisse videtur B. Catharina Genuensis: quæ cum dulcem Amorem suum à se aliquando offensum meminisset, ita scilicet vulnerabatur animo, ut nullam sibi ea in causa adhiberi velle indulgentiam aut gratiam, sed summo ac rigido jure secum agi deposceret, ipsamq; adeò divinæ offensæ memoriam, omni supplicio atrociorè experiretur.

At nunc distinctè magis particulatimq; videndum est, qui affectus propriè huic exercitio convenient; quòd propriùs ad usum accommodetur, atque ad opus deducatur feciliùs, proposita hoc capite commentatio.

§. 2.

Qui actus præsertim eo exercitio continentur.

PORRò in his quæ dixi, triplex præcipuè continetur affectus, & tres quasi gradus præsentis exercitij.

Primus est internus ille pudor animiq; confusio, quòd propter admittas culpas, earumq; gratiâ Dei Filio necesse illatâ, Dei Sanctorumve oculos erubescimus, & vel faciem ipsam

ipsam ad caelum levare, reformidamus. De quo sufficienter actum est paragrapho superiori.

Alter est intimus quidam horror, aut motus animi, hac ipsa ex causa semetipsum abhorrescentis; & quò jam se ipsum refugiat ac vitet, tanquam in abyssum sui nihili sese profundè retrudere atque abdere saragentis: quasi jam sufferre non possit arcanam vocem opprobantis conscientiae; & intestinum illum judicem, sive ipsum suum de se ipso iudicium, subterfugere ac declinare moliatur.

Dura quippe & amara auditu (ei praesertim qui adhuc se Deo inimicum invisumq; meminerit) vox illa scelerum, divini paricidij vindictam poenàsve è coelo expetentium. Nam veluti quondam, non tam Judæorum, quam nostrorum criminum vox erat illa adversus Christum, *Crucifige, crucifige*, acclamantium, eòq; clamore benignissimi Redemptoris aures & cor acerbè vulnerantium: sic nunc è diverso, eadem scelera, in corde auctoris sui, de eo vindictam grandi clamore & supplicia dira exposcent; nisi si hunc clamorem fortior animæ poenitentis gemitus, & sanctarum lacrymarum vox potentior retuderit atque represserit.

Postremus actus est, serium suimet odium, eadem ex causa eademq; contemplatione conceptum. Quo fiat, ut neque nos ipsos ullam in partem indulgentiùs habeamus, ipso quoque usu rerum creatarum nos indignos censentes, ut quarum autorem ac conditorem peccatis nostris trucidaverimus. Idq; potiùs agamus sedulò, ut non aliter nos, quam ut Christi Jesu interfectores, Deiq; parricidas aspicientes, eòq; nomine nobismetipsis facti invisì & intolerabiles, omnibus nos excruciemus supplicijs, acrésq; de nobis reposcamus poenas, quo vel sic innocentissimo Jesu tam atrociter à nobis laeso, parte aliquà saltem satisfaciamus.

Tunc enim perfectè te odis, ait S. Bonaventura, *quando non solum vis ab hominibus conculcari, sed etiam te ipsum tantum*

P. 2. Stim.
c. 6.

H h h 2

abbor-

abhorres, ut vix te ipsum valeas tolerare. Qui etiam alibi de hoc sui odio ob Christum peccatis nostris interfectum pluribus agens, his inter cætera in semetipsum acerbis insur-

P. 1. Stim. c. 2. git: Nõnne mirabile videtur, me cogitare, te tam nobilissimum & benignissimum Dominum, pro me tam vilissimo mortuum, & non statim descere præ nimia tristitia? Et quomodo si non esset contrarium tuæ voluntati, me materiali gladio, occido præ dolore, qui sui occasio tua mortis? Cum patientia ergo magna me debeo sustinere, sicut sustinerem, cum aliquem inimicum meum coram oculis meis video, quem toto corde occidere affectarem, quamvis non auderem aliquâ ratione.

Sed jam hoc pars quædam est proximè sequentis exercitij; in quo plura, de hac Christo satisfaciendi voluntate, etiam ex ipso Bonaventura proferemus.

In Monit. M. S. Non est tamen hoc loco prætermittendus, ex B. Bonav. monito studioso ascetæ usurpandus affectus; ut nempe cor suum perfecto odio oderit, ut peccatorum fontem, quibus amabilem DEI bonitatem offendit; atque eapropter omnem neget delectationem suis sensibus, quò cordi suo ægrè faciat, & tanti mali autorem ulciscatur.

CAPVT XXIX.

Ut itidem in contemplantis animo, ardens excitetur, Christo pro injuria satisfaciendi, cupiditas.

Superiori quoque connexum est hoc exercitium, quò satisfactionis appello, quòdque præcipuè actus dicitur complectitur.